

mouky do oběhu. Jestliže se toto zák. ustanovení čte v souvislosti s cit. § 2 zák. čl. XLVI:1895, dojde se k závěru, že za falšování mouky sluší pokládati také »napodobení mouky«, jež je způsobilé uvést konsumenty nebo kupující v omyl o její jakosti, tedy uvádění do oběhu určitého druhu mouky takovým způsobem, že konsumenti nebo kupující mohou býti uvedeni v omyl co do její jakosti, mohou tudíž pokládati ji za mouku užitečně hodnotnější přes to, že jde o mouku obsahově méně hodnotnou. Se zřetelem na to nelze shledati, že cit. ustanovení § 5 odst. 2 bodu 1 lit. e) min. nař. č. 38.286/1896 je se zákonem v rozporu. Opačné tvrzení stížnosti nemá podkladu.

Nss uvažoval dále takto:

Jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, jež zčásti převzalo také odůvodnění rozsudku I. stolice, je nař. rozhodnutí založeno na právním názoru, že skutková podstata uvedeného přestupku je splněna již tím, že st-l uváděl do obchodu mouku s označením 4/a, jež podle jakosti odpovídala mouce č. 5 bratislavské bursy, a že nemůže mítí vliv na posouzení věci, zda kupující věděli, o jakou mouku ve skutečnosti jde. Stížnost naproti tomu namítá, že žal. úřad se nezabýval obranou, že označení mouky na Slovensku není jednotné, že není kogentní normy, jež by s trestními následky přikazovala označovati mouku podle typů bratislavské bursy, a že žal. úřad vykládá zákon nesprávně, stojí-li na stanovisku, že je nerozhodné, zda kupující věděli či nevěděli, jaká je skutečná jakost mouky, o kterou šlo. Stížnost je v obojím směru odůvodněná.

V prvním směru jest uvést, že st-l tvrdil v odvolání, že není právní normy, podle které by byl povinen číslovati mlýnské výrobky podle typů bratislavské bursy. Z toho dovozoval, že se nemohl dopustiti vůbec žádného přestupku, když se neřídil číslováním bratislavské bursy. Na tuto námitku žal. úřad vůbec neodpověděl. V tom je podstatná vada řízení, neboť tím st-li byla ztížena obrana a nss znemožněno přezkoumání nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti.

V druhém směru právem se ve stížnosti vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost. Ke skutkové podstatě přestupku kladeného st-li za vinu náleží, jak plyne ze znění výše cit. ustanovení § 5 odst. 2 bodu 1 lit. e) min. nař. č. 38.286/1896, aby kupující neznali nebo nemohli očividně poznati skutečnou užitečnou hodnotu hospodářské plodiny, výrobku nebo potřeby uváděné do oběhu nebo nabízené, jinými slovy, aby kupující způsobem, jak jim byla mouka nabízena, mohli býti uvedeni v omyl co do jakosti mouky. Jestliže se žal. úřad postavil v nař. rozhodnutí na stanovisko, že nemůže mítí vliv na posouzení věci, že kupující věděli, o jakou mouku ve skutečnosti jde, použil zákona nesprávně.

Č. 12.965.

Samospráva obecní: * Pod ustanovení § 4, bod 2 prav. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. ne spadá převod pozůstalostní nemovitosti na některého z dědiců před odevzdáním pozůstalosti, jestliže převod ten neprojevil se v odevzdací listině.

(Nález z 3. září 1937 č. 13.622/37.)

V ě c: Anna Sch. v Děčíně n. L. proti rozh. zem. úřadu v Praze z 16. září 1934 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Smlouvou z 8. května 1929, označenou jako nové dědické narovnání před vydáním odevzdací listiny o pozůstalosti Anny N., 29. listopadu 1927 zemřelé, postoupili Anna Sch., Arnošt N., Gabriela H. a Vilemína G. svému bratru Josefu N.:

1. po $\frac{3}{40}$ hostince č. 152 ve Žluticích, patřících jim podle odevzdací listiny z 30. května 1924, a

2. po $\frac{5}{48}$ téže nemovitosti, jež jim připadla do vlastnictví podle protokolu z 30. prosince 1927 o projednání pozůstalosti Anny N., 29. listopadu 1927 zemřelé. Zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze platebním rozkazem z 3. července 1933 vyměřil z tohoto převodu dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí 6.147 Kč.

V odvolacím řízení domáhala se Anna Sch., již byl platební rozkaz doručen, jménem svým i spoluzcizitelů toho, aby převod $\frac{20}{48}$ nemovitosti, ad 2. uvedený, byl uznán za převod podle § 4 dávk. prav. dávce nepodléhající, ježto těchto $\frac{20}{48}$ bylo převedeno již za projednání pozůstalosti po Anně N.

Zem. úřad v Praze nař. výměrem v postupu instančním odvolání Anny Sch. nevyhověl, vysloviv v podstatě, že se zmíněný převod neuskutečnil za projednání pozůstalosti, nýbrž po jejím odevzdání.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost namítá, že převod $\frac{20}{48}$ hostince č. 152 ve Žluticích, usku-tečněný smlouvou z 8. května 1929, není podle § 4, odst. 1, bodu 2 dávk. prav. podroben dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí, ježto běží o převod pozůstalostní nemovitosti na jednoho ze spoludědiců, spadající časově do doby před odevzdáním pozůstalosti. Návoru tomu nemohl soud v této všeobecnosti přisvědčiti.

Podle § 4, odst. 1, bodu 2 dávk. prav. nejsou dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti podrobeny převody pozůstalostních nemovitostí na dědice, legatáře a osoby, které mají nárok na povinný díl, za projednání pozůstalosti, t. j. před odevzdáním nebo převzetím pozůstalosti. V Čechách běží o převody, jež se staly nejpozději do odevzdání pozůstalosti podle § 819 o. z. o. (Boh. A 9219/31). Dávková pravidla nevylučují tím z povinnosti dávkové veškeré převody pozůstalostních nemovitostí, jež se staly časově za projednávání pozůstalosti, nýbrž — jak nss vyslovil a odůvodnil v nálezu Boh. A 8021/29 — rozšiřují tu jen osvobození od dávky, stanovené v bodu 1., odst. 1, § 4 prav., i na převody takové, jimiž v důsledku aktů, majících základ svůj v projednávání pozůstalosti, osobám v 2. bodu § 4 prav. jako takovým dostane se před odevzdáním pozůstalosti vzájemným vypořádáním (dohodou dědickou, narovnáním) většího podílu na nemovitostech, než by jim podle jejich dědického práva připadl. Musí běžeti o převod, jenž tvoří jeden z článků, které ve svém celku jsou projednáváním pozůstalosti, a jenž projevuje se i svými důsledky v odevzdání pozůstalosti, tedy v odevzdací listině, již se projednávání pozůstalosti končí. Jen takový

převod je tedy převodem za projednávání pozůstalosti. Takovým není převod na základě právního jednání, jímž dědicové před odevzdáním pozůstalosti mimo soudní řízení a projednání pozůstalosti nemovitosti dědicky jim napadnuvší zcizují jednomu ze spoludědiců tím způsobem, že převod se nestává součástí pozůstalostního řízení a neprojevuje se svými důsledky co do poměru dědických podílů, jimiž se pozůstalost odevzdává.

Podle spisů správních i podle obsahu stížnosti bylo projednání pozůstalosti po Anně N. skončeno vydáním odevzdací listiny z 27. května 1929, již na základě dědického narovnání z 30. prosince 1927, byla pozůstalostní nemovitost odevzdána dětem zůstavitelčiným Anně Sch., Arnoštu N., Gabriele H. a Vilemíně G. po $\frac{5}{48}$ (úhrnem $\frac{20}{48}$) a synu zůstavitelčinu Josefu N. $\frac{10}{48}$. Převod oněch $\frac{20}{48}$ smlouvou z 8. května 1929 nestal se za projednávání pozůstalosti ve smyslu shora uvedeném, nýbrž smlouvou tou prodali dědicové oněch $\frac{20}{48}$ nemovitosti svému spoludědici mimo soudní projednávání pozůstalosti již jako své vlastní, které jim — jak ve smlouvě výslovně se konstatuje — připadly do vlastnictví podle protokolu z 30. prosince 1927 o projednání pozůstalosti, tedy podle dědického narovnání, jež jediné bylo základem odevzdání pozůstalosti a projevilo se svými důsledky v cit. odevzdací listině. Takový převod není převodem za projednávání pozůstalosti ve smyslu § 4, odst. 1, bodu 2 prav., a právem proto žal. úřad odvolání zamítl jako bezdůvodné.

Č. 12.966.

Církevní věci: I. * Ani zjištění správnosti kongruové příznávky, pokud se týká výnosu dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, politickým úřadem I. stolice ve smyslu § 96, odst. 2 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva není na překážku, aby zem. úřad sám přezkoumal v tomto směru správnost příznávky. — II. * Zjištění »skutečného výnosu« dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních ve smyslu 2. věty, lit. b) § 3 odst. 3 zákona č. 122/1926 Sb. a § 96 vlád. nař. č. 124/1928 Sb. o úpravě platů duchovenstva nelze nahraditi paušální částkou, uvedenou v § 96, odst. 3 cit. vlád. nař.

(Nález z 3. září 1937 č. 13.936/37.)

V ě c: Robert Sch. v Liberci v zastoupení pozůstalosti po Gustavu B. v Liberci (adv. Dr. Konstantin Sobička z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze ze 7. září 1934 o úpravě příznávky duchovního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Gustav B. jako arciděkan v Liberci podal 24. dubna 1931 příznávku příjmů a vydání, spojených s arciděkanským obročím v Liberci. V této příznávce (v příjmové pol. č. 10) přiznal jako výnos dávek, placených u příležitosti úředních výkonů duchovních, po srážce třetiny pro pomocné kněze průměrnou roční částkou 9.256 Kč 20 h.